

Vaše Magnificence,

dovoľte mi, abych se pár slovy obrátil na dnešní účastníky Zlaté promoce, na naše kolegy, kteří dnes přišli, aby si připomněli, jak doufám, krásné okamžiky svých životů.

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

Na promoci absolventů říkám, jak jim uteklo šest let od chvíle, kdy poprvé stáli v Karolinu na imatrikulaci, co vše se naučil a co vše zažili. A do života i profese jim přeji co nejvíce štěstí osobního i profesního. Co říci zde a Vám a v tuto chvíli je trochu jiné. Lehčí i těžší současně. Jen Vy sami víte, kolik vás profesní život stál úsilí, jak obtížné bylo skloubit odbornou práci, s vaším soukromým životem, s odpovědností za své blízké.

Možná bychom si měli spíše poslechnout my Vás. Vaše příběhy, Vaše zkušenosti, možná by je měli slyšet ti, co tu obvykle stojí na začátku své kariéry.

Své studium jste prožívali na přelomu let 60. a 70. Prožili jste složitá období a velké společenské změny. Byli jste však svědky nebývalého rozmachu medicíny, jejíž vývoj se právě za vašeho působení nebývale zrychlil. Bylo těžko možné si představit vše, co se za tu dobu změnilo. Vybavení, s kterým jste začínali, je v mnoha ohledech již dávno překonáno. Změnila se i organizace zdravotnictví. Museli jste se neustále učit, tak jak je to medicínské profesi vlastní. Zároveň jste učili ostatní. Jak jste získávali sami zkušenosti, objevovali se vedle vás mladší kolegyně a kolegové a jim jste cíleně i mimoděk své zkušenosti předávali. Jste součástí úžasného řetězu medicíny, jejího poznávání, sdílení a rozvíjení. Děkuji Vám, že jste svou profesí obohatili řadu lidí, že jste do svého okolí vnesli moudrost, lásku, obětavost a trpělivost.

Mnozí z Vás přispěli i vědě a poznání, možná někteří z vás jsou ještě aspoň částečně činní.

A v těchto dobách, a platí to vlastně vždy, je třeba si udržet i svůj život, své naděje, s nimiž jste vstupovali do této náročné profese. I když léta mnohé věci obrousí, věřím, že v dobrých lékařích vždy žije ono prvotní světlo, které je přimělo tuto profesi dělat.

Naše fakulta je na své absolventy právem hrdá. Víme, že jejich stopa v české, ale nejen v české, mnohdy opravdu světové medicíně, není malá. Ale v medicíně platí, že když se dělá dobře, je každá stopa, která někomu pomůže, velká a důležitá. Pomyslíme-li na tisíce či desetitisíce pacientů, kteří Vám prošli rukama, ordinacemi, operačními sály, je to úžasný kontakt s nesčetnými lidskými osudy, protože vždy jde i o blízké těch, kteří vyhledávají naši pomoc.

Během těchto let jste nesli v sobě i světu jméno naší fakulty. Ve Vašich vzpomínkách jsou učitelé, někteří významní, někteří možná menšího věhlasu, ale možná o to většího lidského rozměru. Věřím, že ve Vás stále žije spousta veselých historek a možná i lásek, které vždy studium doprovází.

Jistě asi v těchto chvílích vzpomínáte i na ty, kteří tu nejsou. Někteří se nemohli dostavit, někteří už možná nejsou mezi námi. I jim tu dnes může patřit naše vzpomínka i poděkování. A vždy patří vzpomínka a dík těm, kteří Vás provázeli vašimi životy.

Chtěl bych Vám na závěr poděkovat za Vaše celoživotní dílo, za to, že jste dnes přišli a za to, že – jak věřím – si nesete naši fakultu nadále ve svých srdcích.

A naši alma mater přeji i nadále takové studenty, pro které bude radost a čest se i padesát let po ukončení studia hrdě hlásit mezi absolventy 1. lékařské fakulty.

Přeji vám všem především hodně zdraví a štěstí a spokojenost ve vašich životech.

Quod bonum, faustum, felix, fortunatumque eveniat